

ginis capita iam vis proponere? Nonne fatius esset rudimenta catechetica denuo tradere, ac doctrinam de poenitentia, de collatione donorum spiritus s. etc. sedulo inculcare, vt hac ratione ad coetum vere credentium reducerentur, qui antea vera in Christum fide praediti, eum iam publicae ignominiae faciant exemplum? Ad hocce dubium hic respondet Apostolus; etiamsi, inquit, in gratiam eiusmodi hominum repetat prima christianismi rudimenta, hoc tamen iis parum profuturum esse, cum fieri haud possit, vt ad feriam renouentur poenitentiam, et cum non tam euangelicae doctrinae laborent defectu, quippe quam iam olim probe perspexerint, et de cuius veritate intime fuerint conuicti, quam summa voluntatis corruptione, qua adducti veritatem antea iam cognitam, omni vi ac studio in animo supprimant. Hic sermonis nexus adeo clare ex verbis Apostoli perspicitur, vt mirer qui fiat, quod interpretes fere omnes, B. GERHARDVS, SEB. SCHMIDIVS, PAREVS, ESTIVS etc. in eo determinando a se inuicem discrepent, et in alienas a nostra pedibus eant sententias.

§. III.

Ex dictis facile est colligere, quemnam Apostolus in verbis, quorum explicationi manus iam admovimus, scopum sibi habuerit praefixum generalem; tradit scilicet quibusnam hominibus euangelicae doctrinae adnunciatio nil profit, quique per eam ad poenitentiam renouari haud possint, describit eos a statu ipsorum tam praecedente, quam praesente. Ratione status praecedentis eos dicit v. 4. 5. ἀπαξ φωτισθέντας, γευσάμενες τε τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπιφανείας, καὶ μετόχους γεννηθέντας πνεύματος ἁγίου, καὶ καλὸν γευσάμενες θεῶν ἔργα δυνάμεις τε μέλλοντος αἰῶνος, tales, qui semel fu-